

механізму управління економічною безпекою, що надає підприємству конкурентних переваг для досягнення визначених цілей. Рівень економічної безпеки підприємства залежить від того, наскільки ефективно його керівництво спроможне уникнути реальних загроз і ліквідувати шкідливі наслідки впливу окремих негативних складових зовнішнього і внутрішнього середовищ. Ключовим фактором в системі управління підприємством є наявність розвиненої, професійної, гнучкої служби економічної безпеки.

Список використаної літератури

1. Васильців Т. Г. Економічна безпека підприємництва України: стратегія та механізми зміцнення : монографія / Т. Г. Васильців. – Л. : Арал, 2008. – 384 с.
2. Донець Л. І. Економічна безпека підприємства : навч. посіб. / Л. І. Донець, Н. В. Ващенко. – К. : Центр навчальної літератури, 2008. – 240 с.
3. Франчук В. І. Особливості організації системи економічної безпеки акціонерних товариств в умовах трансформаційної економіки : монографія / В. І. Франчук. – Л. : ЛДУВС, 2010. – 440 с.
4. Шлыков В. В. Комплексное обеспечение экономической безопасности предприятия / В. В. Шлыков. – СПб. : Алетея, 1999. – 318 с.

***Макаренко М. В., д-р екон. наук, проф.,
Гуренко А. В., канд. екон. наук, доц.,
АМІ НУ «ОМА», м. Маріуполь***

ІНФОРМАЦІНА СКЛАДОВА СИСТЕМИ РЕГІОНАЛЬНОГО УПРАВЛІННЯ

Основною метою процесу інформатизації органів управління регіону є забезпечення своєчасним надходженням достовірної інформації, оскільки від об'єктивності, оперативності, актуальності даних, що надходять, залежить успіх прийнятого управлінського рішення. Мова йде про вдосконалення всієї системи соціально-економічної інформації, включаючи статистичну, банківську, фінансову, митну й іншу, у край необхідну для аналізу всього спектра економічних і господарських проблем регіону.

Інформаційне забезпечення в умовах директивного управління економікою в радянський період будувалося в основному за вертикаллю, тобто значні потоки інформації спрямовувалися у вищі органи, у Держплан та інші відомства. В умовах ринкової економіки значно змінилися функції місцевих керівних органів, зріс обсяг прийнятих управлінських рішень. Відповідно зростає необхідність у збільшенні потоків інформації. Для обробки одержуваної інформації потрібно створити в регіоні інтегровані інформаційні системи, що сприяють задоволенню потреб структур управління, наукових, дослідницьких і викладацьких кадрів, населення, підприємницьких структур і інших споживачів інформації. Органи влади повинні виступати в цьому процесі як ініціатор, організатор та координатор.

Органам управління регіону необхідна досить різноманітна інформація, що характеризує комплексний розвиток території, раціональне використання земель,

житлово-комунальне господарство й благоустрій території, транспортні перевезення місцевого значення, побутове й торговельне обслуговування, захист прав споживачів, охорону здоров'я, соціальну підтримку населення, дошкільну, шкільну, професійну і додаткову освіту тощо.

Успішне виконання завдання інформатизації органів управління можливе при рішенні наступних питань: автоматизація всього циклу робіт; виключення дублювання в проходженні інформаційних потоків; перехід до прогресивних комплексів економіко-статистичних моделей шляхом впровадження баз даних і реєстрів.

Інформаційні ресурси регіону являють собою банки (бази) готових документів і показників в електронному виді й на паперових носіях, що містять нормативну, розпорядчу, фактографічну, довідкову, аналітичну й іншу інформацію різних напрямів (економіка, законодавство, політика, демографія, соціальна сфера, наука, техніка, технологія й т. п.) [1].

Законодавство України установлює правовий режим формування й використання інформаційних ресурсів. По можливостях захисту майнових прав вони прирівняні до інших, у тому числі й матеріальних, ресурсів. За винятком випадків, передбачених законодавством України, інформаційні ресурси можуть бути товаром. На них поширюються права володіння, користування й розпорядження.

Державні інформаційні ресурси є основою єдиного інформаційного простору України. Підставою для включення недержавних інформаційних ресурсів у єдиний інформаційний простір повинна бути їхня відповідність вимогам єдиного порядку формування й використання інформаційних ресурсів різних видів. Державні й недержавні інформаційні ресурси, за своєю суттю, утворюють систему взаємозалежних інформаційних ресурсів, що використовують як традиційні технології й носії інформації (папір), так і автоматизовані бази й банки даних. Ця система повинна бути відкрита для включення в неї в міру необхідності новостворених інформаційних ресурсів.

Створення систем формування, поширення й раціонального використання інформаційних ресурсів здійснюється на основі комплексного підходу, який включає: виділення й створення в регіоні ключових структур (організаційних, управлінських, соціальних), котрі активно використовують інтеграційні процеси і здатні стати рушійною силою глобальної інформатизації; організацію в цих структурах процесу системної інтеграції існуючих, та тих, що розробляються, інформаційних об'єктів; адаптацію існуючих локальних систем інформаційних ресурсів до сучасних інформаційних технологій і новим вимогам соціально-економічного розвитку.

При створенні єдиного інформаційного простору, що включає в себе статистику, банківську, фінансову, митну й ін., необхідно передбачити впровадження державних статистичних стандартів і класифікаторів, використання Єдиного державного реєстру підприємств і організацій як основи обліку суб'єктів господарювання.

У рамках єдиного інформаційного простору необхідно формувати й вести державний інформаційний реєстр. У ньому повинні міститися відомості про ор-

ганізації – власниках державних, недержавних і змішаних інформаційних ресурсів, а також видах інформаційної продукції. У цей час у більшості регіонів України немає єдиної мережі, що поєднує бази даних органів управління регіону, що й представляє можливість колективного доступу до відомчих баз даних. Однак локальні мережі окремих органів регіонального управління, що мають власні налагоджені механізми передачі інформації, створюють інформаційний і технічний базис для побудови інформаційної інфраструктури регіону з можливістю дистанційного доступу користувачів даних [1].

При створенні системи інформаційно-аналітичного забезпечення для органу регіонального управління на перший план виходить проблема виявлення інформаційного інтерфейсу між різними ешелонами виконавчої влади. А це, у свою чергу, викликає потребу в з'ясуванні особливостей організації і функціонування як усієї системи державного управління України загалом, так і її окремих частин, інформаційної фільтрації даних і забезпечення виборчого доступу до системи інформаційно-аналітичного забезпечення територіального управління різного рівня.

Говорячи про оптимізацію інформаційної системи регіону в інтересах органів управління, необхідно врахувати інтереси максимальної кількості державних структур. Досить великі потоки інформації циркулюють не тільки по вертикалі, але й по горизонталі: між підрозділами одного відомства, між відомствами. Вивчення, аналіз і оптимізація цих потоків дозволяють значно підвищити їхню ефективність. Паралельно зі збором інформації про наявні бази й банки даних необхідно накопичувати дані про програмну й технічну базу, що використовуються в організаціях. Це допоможе згодом об'єктивно оцінити можливості потенційних абонентів мережі та впровадити нові технології.

Формування системи інформаційно-аналітичного забезпечення регіонального управління має теоретичний та науково-практичний характер, оскільки вдосконалення інформаційного забезпечення є пріоритетним завданням на всіх рівнях управління.

Список використаної літератури

1. Маниліч М. І. Трансформація регіонального економічного механізму / М. І. Маниліч. – Чернівці : Книги–XXI, 2004. – 164 с.

***Мишук І. П., канд. екон. наук, доц.,
ЛКА, м. Львів***

ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ В СИСТЕМІ ЛОГІСТИКИ ПІДПРИЄМСТВА ТОРГІВЛІ

Логістика у розумінні її як комплексу господарської діяльності охоплює виробничо-господарські, організаційні, економічні, правові аспекти і включає великий комплекс різноманітних функцій, які забезпечують процеси товаро- і матеріалопросування. Організація регулярного руху матеріальних (товарних)